

VIAȚA - DARUL LUI DUMNEZEU

† IOAN
Mitropolitul Banatului

LIFE, THE GIFT OF GOD

Abstract: Life is the gift offered to man by God, upon creation, and God is the origin of life.

Life is a river that springs from God. So far, no one was able to quantify the value of human life. The measuring unit for life is the love of God. Those who feed on love shall not perish.

Life itself has only God. The Son of God, having become, by embodiment, the Son of Man, has life in Himself, for He is „Life” (John. 14, 6), He is the Giver of Life and the „Beginner of Life” (Facts 3, 15). Christ gives life by raising those that had died from the dead: Jairus’ daughter, the son of the widow from Nain and Lazarus.

The earthly life of man, lived through Christ, is nothing more than the preparation and beginning of the afterlife. Physical death is merely a passage from the earthly life to the afterlife. Life may not be killed, only sometimes restricted. People die, even children die, but life does not die.

Keywords: life, gift, God, Christ

Viața este darul lui Dumnezeu făcut omului de la creație, Dumnezeu fiind izvorul vieții.

Viața este un râu ce curge din Dumnezeu. Nimeni n-a putut până acum să cuantifice valoarea vieții umane. Unitatea de măsură a vieții este iubirea lui Dumnezeu. Cel ce se hrănește cu iubire nu va muri.

Sfântul Apostol Pavel le scrie Corintenilor: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu, iar Adam cel de pe urmă, cu duh dătător de viață.” (1 Cor. 15, 45).

Viață în sine are numai Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu, prin Întrupare devenit Fiul Omului, are viață în Sine, căci El este „Viața” (Ioan. 14, 6), El este

Dătător de viață, fiind „Începătorul vieții” (Fapte 3, 15). Hristos dă viață înviind pe unii care muriseră, precum: fiica lui Iair, fiul văduvei din Nain și Lazăr.

Viața pământească a omului, trăită în Hristos, nu este altceva decât pre-gătirea și începutul vieții de dincolo. Moartea fizică este numai o trecere de la viața pământească la viața de dincolo. Viața nu poate fi ucisă, ci doar îngădită uneori. Mor oamenii, mor copiii, dar viața nu moare.

Nu ucide și nu te sinucide, că nu vei putea muri. În tine a sădit Dumnezeu sămânța nemuririi, tu ești un fiu al vieții, nu al morții.

Cum timpul nu poate ucide eternitatea, tot așa n-a lăsat Dumnezeu ca moartea să pună stăpânire veșnică pe om.

Moartea este atee, este străină de Dumnezeu.

Omul este din ce în ce mai împovărat de păcate care îl trag tot mai mult spre cele pământești.

Dacă un vultur este ținut mult în colivie, uită să zboare. Tot așa este și cu omul care rămâne mult timp în țara păcatului: sufletul său nu mai poate zbura în înaltul cerului.

Omul este floarea iubirii dumnezeiești pe care El o așteaptă să se întoarcă în Țara bucuriei veșnice, acasă.

Omul modern nu mai dorește să guste din veșnicie, nu mai are nădejde că poartă în el darul vieții veșnice. El nu mai are curajul de a-L iubi pe Dumnezeu și pe semenii săi.

Asistăm azi la o atomizare a vieții materializată printr-un egocentrism tot mai profund. Omul nu mai vrea să-și trăiască viața în lumea lui Dumnezeu, ci în lumea lui personală. Însă Dumnezeu l-a creat pe om ca ființă pentru comuniunea cu El și cu semenii săi.

Cercetați-i și-i vindecați pe cei bolnavi, dar nu-i trimiteți apoi în cenușa uitării, nu-i ardeți, căci florile nu se ard.

Păcatul s-a înmulțit azi așa de mult, încât omul nu mai are curajul de a spera în bunătatea lui Dumnezeu.

Speranța este forța care îl ține pe om într-o stare de trezvie și-l face să privească peste orizontul acestei lumi pământești.

Hristos este Cel ce dă viață celor morți în păcat sau „înstrăinați fiind de viața lui Dumnezeu” (Efes. 4, 18). El dă viață veșnică celor ce cred în El și ascultă cuvintele Lui (cf. Ioan. 5, 24).

Până la Învierea lui Hristos, viața omului a fost închisă în colivia morții.

Hristos l-a eliberat pe om din legăturile morții. Adevărul Învierii lui Hristos îl face pe om liber. Însă câți dintre pământenii mai cred azi în Învierea lui Hristos?!

Cei din vechime au întemnițat timpul într-o clepsidră cu nisip și au considerat că au făcut un lucru fenomenal. A venit Hristos, a spart clepsidra, a scos

timpul din temnița clepsidrei și l-a lăsat să curgă în veșnicie, iar pe om l-a pus, prin Înviere, pe aripa veșniciei. Omul ar fi vrut să rămână fiul timpului, nu al veșniciei.

Sunt unii oameni care ar dori să-și cumpere încă o tinerețe, însă nu doresc să-și cumpere veșnicia. Ei încă n-au ieșit din clepsidră.

Omul care crede în Dumnezeu își are rădăcinile minții în Cer, iar nu într-o clepsidră cu nisip.

Azi asistăm la o dezvoltare a chirurgiei moleculare. Știința a cercetat adâncurile ființei umane ajungând până în zona subatomică, fapt important, dar n-a găsit încă iubirea lui Dumnezeu care stă la baza vieții veșnice a omului. Omul a fost făcut nu numai din țărână, ci a fost frământat cu iubirea și din iubirea lui Dumnezeu.

Cercetarea științifică a biologicului uman este importantă și îi salutăm pe toți cei care alină durerile semenilor noștri, însă știința nu ne duce decât până la mormânt sau, mai nou, până la crematoriu.

Esența vieții nu este cenușa, ci iubirea lui Dumnezeu.

Tainele vieții noastre biologice le descoperim cu cele mai moderne aparate de investigare, dar tainele vieții veșnice nu le putem descoperi decât cu ochii credinței.

Trăim într-o lume cu o geometrie variabilă, noi nu mai mergem spre Dumnezeu, ci doar ne târâm spre El, ne împiedicăm chiar și într-o lacrimă. Omul, de multe ori, este cel care-și stă el însuși în calea mântuirii sale.

Este regretabil că în lumea noastră creștină au apărut în ultima vreme acțiuni de luptă dintre cele mai inumane împotriva vieții, adică un refuz al acestui dar al lui Dumnezeu. Continentul nostru european, creștin de două milenii, se află azi într-o situație fără precedent: o scădere drastică a natalității, adică un refuz accentuat al darului vieții.

Oare Europa dorește să se excludă din veșnicie, din comuniunea cu Dumnezeu?!

A pierdut Europa drumul spre veșnicie?

Nu mai vrea Europa să-L întâlnească pe Hristos?

Continentul cel mai sărac este oare Europa?

Ce n-a dăruit Cerul Europei ca ea să părăsească pe Dumnezeu?

Câte capodopere de o remarcabilă valoare sunt azi în Europa, însă niciuna din ele nu valorează cât darul lui Dumnezeu revărsat într-un singur om: viața. Viața este o capodoperă a lui Dumnezeu.

Catedralele Europei sunt oamenii ei care privesc cu speranță dincolo, spre nesfârșitul orizont al veșniciei.

Africa, un continent al suferinței, al Golgotei umane, pășește în fiecare clipă cu nădejdea că mâine va mai urca o treaptă spre poarta Veșniciei. Și noi

avem nădejdea că Dumnezeu va coborî cât mai curând spre frații noștri de pe acest continent atât de greu încercat în decursul istoriei.

Cuget mereu cât de mult suferă azi și frații noștri din Siria și din întreg Orientul Mijlociu. Cât de greu mai străbat ei valurile acestei vieți!

Pe Marea Mediterană au călătorit în urmă cu două mii de ani Sfinții Apostoli ai lui Hristos, aducând cuvântul Evangheliei în Europa. Azi, pe aceeași Mare Mediterană s-a instalat sabia morții.

Mediterana a devenit patria morții și a iresponsabilității celor ce conduc azi lumea.

Prin înțelepciune și responsabilitate vom putea transforma această țară a morții într-o țară a iubirii și a înțelegerii dintre cei ce trăiesc în cele două case ale lui Dumnezeu: Europa și Africa.

Religiile nu trebuie să-i separe pe oameni, căci conflictul dintre ele nu reprezintă altceva decât o înfrângere a umanității și a iubirii.

Asistăm azi mai mult ca oricând la o luptă tot mai acerbă împotriva vieții.

Cine mai este dispus azi să apere acest mare dar- **viața**? Oare numai medicii în halate albe? Noi, ca buni creștini, ce facem? Mai aducem noi azi în inimile semenilor noștri speranța că vom trece dincolo, în veșnicia iubirii lui Dumnezeu?!

Vocea lumii creștine se aude tot mai puțin azi în lume și astfel nu e de mirare că se aude tot mai mult vocea armelor.

Se pare că Evanghelia lui Hristos a rămas în bibliotecă și nu mai este pe buzele și în inima creștinilor.

Hristos ne dă o poruncă pe care trebuie să o împlinim azi poate mai mult ca oricând și anume: „**Îndrăzniți și nu vă temeți**” să apărați **viața**!

Iisuse, Te rugăm, urcă în corabia noastră și condu-ne spre limanul iubirii Tale celei veșnice!